

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΕΓΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου

5 λεπτά 5

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΡΕΥΡΗΣ
— ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ —

ΕΤΟΣ Α΄

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 3 'Απριλίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 27

ΣΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑ

... Χαίσετε σταυρό στο Γολγοθά, ελάτε, ελάτε! ελάτε σ' εσάς οδηγώ στα πόδια του. Είταν μια Παρασκευή, όπως ξέρετε, που τον έσπρωξαν έξω από μια πόρτα τους και το βαρύτερο τέλος ενός σταυρού του έβαλαν στους ώμους του και τον διέταξαν νάν τον φέρει σέναν άφορο λαοπόροχο έξω από την πόλη και πάλαιναν μαζί του πλῆθος κ' έστροβίλιζαν τ' ασκόνι με τὰ πόδια τους, τόσο που ήταν σαν ένα κόκκινο σύγνεφο άπίνου τους. Και τού έβαλαν τὰ μάτια και τον γίνωσαν, όπως οι γραμματείς του νόμου διέταξαν νά γινώνεται δημοσία ένας κακοήγος, τόσο που νά μπορεί νά φαίνεται όλο τὸ κρέας που θά παραδοθεί στα βυσανιστήρια. Και τον έριξαν άπίνου στο σταυρό και τον ξάπλωσαν και τού έμπηξαν σιδερένια καρδιά σε κάθε τεντωμένο χέρι και στα σταυρωμένα πόδια του και χτυπούσαν τὰ καρδιά με ρόπαλα ίσα στο κεφάλι του. Κι' ανασήκωσαν τὸ σταυρό και τον έβαλαν σε μια τρύπα στη γῆς, μά δέν ήθελε νά στεριώσει και νά σταθεί και τον κουνούσαν εδῶ κέκει κ' έμπηγαν σφήνες και παλούκια γύρω τριγύρω και κίνοι που τὸ κανονικά κατέβαζαν τούς γύρους των καπέλων τους για νά μη μπορεί νάν τούς σταλάξει τὸ αίμα από τὰ χέρια του στα μάτια τους.

Κ' εκείνος από ζυλά έδλεπε κίτου τούς στρατιώτες που έπαιζαν τὸ ζάρι για τον τριπλημένο μανδύα του, κι' όλο εκείνο τὸ πλῆθος που ούρλιαζε και που εκείνος για χάρι του ήπέφερε, για τὴ σωτηρία του επέθινε. Και σόλο εκείνο τὸ συρφετό δέν είταν ούτε ένα σπλαχνικό μάτι. Κ' εκείνοι κίτου τον ξανακοίταζαν, που έπασχε και κρέμοινταν άτονος, και κοίταζαν τὴ σανίδα άπίνου στο κεφάλι του που έστέκονταν με γρήμματα: 'Ο βασιλεὺς των Ιουδαίων και τον άναμπαίζαν και τού φώναζαν: «Ε, σί, που γκρεμίζεις τὸ ναό και σε τρεις ήμέρες τον ξαναφικνεις, σώσον σεαυτόν· είσαι υἱός του Θεοῦ, κατέβα λοιπόν από τὸ σταυρό».

Και τότε ό μονογενής υἱός του Θεοῦ καταθίγωσε κ' είδε, πῶς ό συρφετός εκείνος που

επλήρωσε τὴ γῆς, δέν άξιζε νά σωθεί, και απέσπασε τὰ πόδια από τὰ κεφάλια των καρφιδῶν κέπέταξε τὰ καρδιά των χειρῶν μενα σφιξιμο των χειρῶν του, τόσο που οι βραχιόνες του σταυρού ετανύστικαν σαν τῶσο. Και πετίχτηκε κάπου στη γῆς κι' ήρπαξε τὸ μαντύα του μ' όρημ που τὰ ζάρια κατακύλισαν στο γκρεμό του Γολγοθά και τον πέταξε γύρω του με τὸ θυμό ενός βασιλιά κι' ανέθηκε στα ούρνια. Κι' ό σταυρός άπόμεινε άδειος και τὸ μέγα έργο του έξιλασμοῦ δέν έπιτελέστηκε. Δέν ήπάρχει κανένας μεσίτης μεταξύ μας και του Θεοῦ. Δέν έσταυρώθηκε για μᾶς κανένας Χριστός. Δέν έσταυρώθηκε για μᾶς κανένας Χριστός, Για μᾶς δέν έσταυρώθηκε κανένας Χριστός!...

ΓΕΝΣ-ΠΕΤΕΡ-ΓΙΑΚΟΥΒΕΝ

Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΑΝΙΔΟΜΑΧΟΣ

ΚΑΠΟΙΟ συμπέρασμα πρέπει νά βγῆ από όσα έως τώρα έγράψαμε. Κάποιο συμπέρασμα έστω και με τὰ ταιγγέλια, αν και ή σειρά των άρθρων αυτών τίποτε άλλο δέν ήτο, παρά ένα μεγάλο συμπέρασμα, από τὴν αρχή έως στο τέλος, ότι ή 'Ελλάς επί του παρόντος σανιδοκρατεται, με πολλὰς παραπολλὰς έλπίδας, χειροτέρου μέλλοντος.

Τὸ τρίγωνον τῆς σανίδας αποτελείται, όπως τὸ άπεδείξαμεν, από τρεις ίσας πλευράς, από τὴν Κυβερνητικὴν δηλ. Δημοκοπίαν, τὴν Βουλευτικὴν και τὴν Δημοσιογραφικὴν. Θρόνος δὲ και Λαός εὐρίσκονται περιτειγισμένοι έντός του τριγώνου, κατέχουν τὸ έμβάδόν του, χωρίς νά καταβάλλουν τὴν παραμικρὰν προσπάθειαν νά διασπάσουν τον ζυγόν, νά καταστρέψουν τὸ τρίγωνον και νάναπνεύσουν καθάρωτερον αέρα, άπηλλαγμένον από δημοκοπικά μικρόδια.

'Η Βασιλεία ήμπορεί αλλά δέν θέλει ν' αλλάξῃ τον άγωνα αυτόν. 'Ο Λαός θέλει, αλλά δέν ήμπορεί.

Μᾶς χρειάζεται λοιπόν ένας άνθρωπος, ένας 'Ηρακλῆς, που νά δώσῃ ή τὴν θέλησιν στην μιά

σκέψα της Δημοκοπίας, ή τὴν δύναμι στην άλλη και νά τις λυτρώσῃ από τον ζυγόν.

Και τον άνθρωπον αυτόν ζητούμε όλοι και ό άνθρωπος αυτός δέν βρίσκεται, κι' ίσως άρχήσῃ πολύ άκόμη νά βρεθῆ.

ΠΡΕΠΕΙ έν τούτοις νά βρεθῆ αυτός ό άνθρωπος. Και πρέπει νά βρεθῆ από Πάνω. 'Αλλοίμονο στον τόπο αν τον άνθρωπον αυτόν τον δώσῃ ό Λαός, αν μᾶς τον φορτώσῃ ή Πουλί, στο σέβερκο μας. 'Αλλοίμονο! 'Όσο δυνατός κι' αν εἶνε, θά υποχωρήσῃ κι' αυτός, θά λιγώσῃ τὰ γόνατά του πρό τῆς Συναλλαγῆς. 'Όση δύναμι κι' αν κρύβῃ μέσα στην ψυχή του—για νά κρατηθῆ, θάναγκασθῆ νά δώσῃ. Κι' όταν αρχίξῃ νά δίνῃ, όταν άνοίξῃ μια σορά τὰ χέρια του, βλαστήμα τα. Δουλειά δέν γίνεται.

'Απόδειξις ό δέιμνηστος Τρικούπης. Δυνατός με σιδερένια θέλησι, με χαρακτήρ' από γρανίτη. 'Αλλά τί νά σου κάνῃ; Για νά κρατηταί έπρεπε νάχῃ τὴν πλειονοψηφίαν, και για νάχῃ τὴν πλειονοψηφίαν, έπρεπε νά μη σφαλνάει με κερὶ ταυτιά στην φωνὴν τῆς Κίρκης Συναλλαγῆς.

Κι' άκουσε κι' αυτός τὸ τραγοῦδι της: τὸ δολερό κ' έτσι τόση δύναμις, τόση θέλησις και τέτοιος χαρακτήρ έπῆγαν στα χαμένα. Κ' έτσι ή Βουλή έπινξε μέσα σταγκάθια της: ένα σπόρον άγαθόν, από τον όποιον ήμπορούσε νά βλαστήσῃ ή πολιτική μας, συνεπῶς κ' ή 'Εθνική μας, αναβίωσις.

'Ισως κι' ό κ. Δηλιγιάννης νάχῃ όλην τὴν θέλησιν και όλην τὴν δύναμιν νά έργασθῆ για τὸ καλόν του τόπου. Δέν του τὸ άρνούμεθα καθὼς δέν τὸ άρνούμεθα εἰς κανέναν από τούς κορυφαίους πολιτικούς μας. 'Αλλά κι' αυτός, κατ' ανάγκην, για τὴν περιφημὴ πλειονοψηφίαν, σκλάβος τῆς Συναλλαγῆς. Και χάριν αυτής, και δημοκόπος και άρχιδημοκόπος μάλιστα.

ΥΣΤΕΡΑ από όλ' αυτά λοιπόν, ύστερ' άπ' όλην αυτὴν τὴν σύγχυσιν, ήμπορεί νά βγῆ κανένα συμπέρασμα;

Βεβαίότατα!

Κατὰ τῆς Τουρκοκρατομένης 'Ελλάδος, κατὰ τῆς 'Ελλάδος του ραγιαδισμού και του κόψε μου, άγᾶ μου, νάγιάσω! άντετάχθηκε ή Τουρκομάχος

Ἑλλάς. Γιατί λοιπόν καὶ κατὰ τῆς Σκανδιναβ-
τουμένης νὰ μὴν ἀντιταχθῆ ἡ Σκανδιναβία;

Γιατί κατὰ τῆς Ἑλλάδος τοῦ κομματισμοῦ,
τοῦ θραξισμοῦ, τοῦ δημοκρατισμοῦ, τοῦ ἄρ-
παξε να ρᾶς καὶ κλέψε νᾶξες, νὰ μὴν ἀντιταχθῆ ἡ
Ἑλλάς τῆς Ἑργασίας, τῆς Ἐβουνοειδικίας, τῆς
Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀρχαίας;

Ἀρχηγός μᾶς χρειάζεται καὶ ἀρχηγός μας φυ-
σικός εἶνε ὁ Βασιλεύς: Ἄς τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς
Σκανδιναβίας Ἑλλάδος, ἢ αὐτοπύτη καπακέφαλα
τὴν τριμέρηλκην δημοκρατία, ἢ ἀπαιτήσῃ τὴν μὲ
ἔργα καὶ ὄχι μὲ προεκλογικούς φανταρονισμούς, πι-
στήν ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος, καὶ θὰ συγκεν-
τρώσῃ ὅλα τὰ γὰρὰ στοιχεῖα παρὰ τὸ πλευρὸν Του.

Κι' εὐτυχῶς ἔμειναν ἀκόμη στὸν τόπον ἀγαθὰ
στοιχεῖα, ὅσα καὶ ἐν ἀγωνίᾳ νὰ τὰ ἐξαχρειώσῃ
ὅλα ἀπ' ἄρρη σ' ἄρρη ἡ Πολιτικὴ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ἙΡΓΑ ΚΑΙ ἩΜΕΡΑΙ

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΟΥ

Ἐπεὶ τὸς θεοὺς μᾶς Ἀθηναίους ἐκλήθησαν,
ῥυθὲς τὴν νύκτα, μὲσα στὸν αὐτοπαύον τὸν ἀπο-
πνικτικὸν καὶ στήν ἁρπαγὴν τὴν ἐπιδημιολογικὴν
καὶ κέλευσαν, ἐνεργοπολύτοια μίαν ἀνευρὴν νῆαν τῆς
θρησκείας μας. Ἀντὶ τούτου ἐναντὶ ἄλλον ναόν, ἀλθι-
νὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὄντος κατοικίας, καὶ τὸν ναὸν
αὐτὸν τὸν αἰετοκόμοισα ἐκεῖ ἐπὶ τοὺς θεοὺς τῆς
ἐκκλησίας, τὴν στιγμήν ποὺ οἱ καμπάνες ἀπαιτῶς
ἐβρόντοσαν καὶ οἱ ματῆδες ὠρῶντο.

Κ' ἐκείνη ἓνα ναὸν ἀπεριεργὸν καὶ κατόλιστον καὶ
τὸν ἀνάμικτον ναὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Μεταφυσί-
σεως ναόν. Κ' ἐκεῖ μὲν, ἐπὶ τοὺς θεοὺς θεοῦς
του, τὴν ἀνευρὴν μὲν ἐγκαθίδρομαι. Ἀνευρὴν ποῦ νὰ
μὴ κατὰ οὐτὸς ἡμεῖς ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς Ἀ-
νατολικῆς Ἁγιοσύνης Ἐκκλησίας. Ἀνευρὴν ποῦ ἂν
ἦτο ὁ Μὲτροπολίτης μᾶς, ἂν ἠθέλων εἰ Ἁγιοσυν-
τατοῦ μᾶς, ἂν ἠθέλων οἱ ἀλλοὶ ἑρχόμενοι μᾶς. Ἐπι-
σημαίνει καὶ τὴν κέντρον φρονήσας καὶ τὴν ἁπλο-
στυχιαντικὴν λατρείαν, ὅπως γίνεται σήμερον, νὰ τὴν
βίξουν στήν τάξιν τὸν ἀποκατάστατον αἰῶνος.

Ἦθελε μὴ Ἐκκλησία, εἶτι φησὶ ἁρπαγὴν, ποῦ
ὅταν μπαίνομε μέσα, νὰ βλέπομε μόνον τὸν ναόν.
Τὴν ῥῆσιν τῆς νῆας μετρημένα καὶ ἑκκλησία ὅλη
μετρημένα σ' ἓνα ἥμισθον γλυκίστατο. Οἱ γυναῖκες
νῆας κλεισμένες μέσα σ' ἓνα γυναικωνίτην, ὅστε οὐτε
νὰ τις βλέπῃ, οὔτε νὰ τις ἀποθάνῃ. Ἡ λειτουρ-
γία νὰ διεξάγεται χαμηλοφώνως ἀπὸ τὸς μὲτροπολί-
τας καὶ τοὺς ἱερεῖς. Ἐπιτηρόσονται νὰ μὴ ἔχῃ ἡ ἐκκλη-
σία ἐκείνη καὶ δόκοι νὰ μὴ περιφέρονται λόγοι
ἀπὸ τοῦ ἁγίου ναὸς νὰ μὴν ἐκφωνοῦνται καὶ ἄλλοι
νὰ μὴν ἀκούεσθαι. Εἶσαι κρυφὸς ἐνοχός: καὶ ἔχεις βῆμα;
Νὰ μὴ σοὺ ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδος. Φταρνίζονται;
Ἦτις ἀπὸ τῆς Σουλτανισμῶν ἀνομιμασίαν; Ἀπὸ τὸ
γαλάκτι καὶ δρόμον.

Νὰ εἶνε ἕτοιμος χωρισμένη ἡ ἐκκλησία αὐτή, ὅστε
ἀπὸ τὴν θέσιν σου νὰ μὴν ἁρπαγῆς νὰ βλέπῃ, οὔτε
τοὺς ἱερεῖς, οὔτε τοὺς ῥητορῆδες. Οἱ καμπάνες νὰ
βοιθαίνονται κατὰ τὴν λειτουργίαν καὶ ἀπὸ τὸν
ἁγίον τὸν ἁγίον ναὸν ἀνομιμασίαν ἐξωθία λιβάνου ἐκ-
λεκτοῦ ἀνακατεμένοι με ἄλλα ὑπερκόσμητα ἁγίατα.
Μόλις ἄρχισῃ ἡ λειτουργία, νὰ κλείσῃ ὁ πύρ-
τος τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ νοσῶν μόνον σὰν τε-
λειώσῃ.

Ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ὅτι εἶνε ὁ ἑπὶ τῆς κλυ-
δωνῆς μὲνης ἡμεῖς ληθὴν. Ἐπὶ τοὺς θεοὺς τῆς
τοῦ λειτῆρος ὅτι ἐνδοξία ὁ ἀγῶνας τὴν λαὸν
τῶν ἐκκλησιῶν ἀνευρὸν καὶ ἐπὶ μυστηριώδες περι-
τάλλων τῆς θ' ἡμέρας τὸν ναὸν του, πρὸς ἀναξί-
τησιν τοῦ ὁποῖου τὸν ὁρῶντων αἰ τριαμῆται τῆς
ζωῆς.

Ἐλάτε νὰ ἁρπαγῶμεν τὸν ναὸν αὐτόν, ἀδελφοί
μᾶς. Ἐλάτε νὰ κτισθῶν τὸ κατόλιστον αὐτό τῆς
ἐκκλησίας. Ἐλάτε νὰ ἱδρύσῃμεν τὸ ὁμοθυμαδόν αὐτό
τῆς λαὸς, τὸν ἁγίον αὐτὸν Παράδεισον, τὴν
ἀλθινην αὐτὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὄντος κατοικίας.

Ὅλοι τὴν ἀποθάνομεθα τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὴν ἐκ-
κλησίαν ὄλοι. Καὶ τὸν ἀναξίτητον, ἀλλὰ δὲν τὸν
εἰς ἱδύομεν.

Τὸν θεὸν δὲν τὸν βροῖκε ὁ Μουὰ στοὺς σημερ-
νοὺς ναοὺς καὶ ὅλοι ἀποθάνομεθα στήν ἐκκλησίαν τὴν
κέντρον, ποῦ ἀποθάνομεθα εἰς ἅπαντες παρὰ τὴν
ἐκκλησίαν τῆς ἐκκλησίας ὅτι ἐκεῖ ἡμεῖς ἦμεν τοῦ Νουῦ.

Σὰς τὸ λέγομαι, ἀδελφοί μου. Μὲ τὴν ἀνευρὴν αὐ-
τὴν, ἀνευρὸς ποῦ δὲν θὰ ἔπαυον στὸν κόσμο,
ἀπὸ τῶν ἁγίων ἀνευρὸν εἰς ἅπαντες ἁγίους, καὶ τὸν ναὸν
αὐτὸν ἐκεῖ μέσα θὰ τὸν εἰδοποιῶμεν!..

Ο Κ. ΙΕΡΕΜΙΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Στὸν ἑστραυρωμένο

Κ' ἐγὼ κρυφὸς Σου μαθητὴς γονατισμένος στέκω
Κι' ἀντίκρου Σου τὸ ἀκάθιστον στέφανον μου ἀγροπέλω.
Καὶ τὸ φορὸν ἴστω μέτωπο καὶ αἰματωμένη κλίνω
Τὴν κεφαλὴν στενάζοντας καὶ δάκρυα τόσα χένω.
Ποῦ ὁ Γολγοθᾶς πλημύρῃσεν καὶ θαλασσοδαρμένο
Ἐνα θαλάσσιον ἀπόμεινε μ' ἐμὲ ντυαγισμένον ...

Τότε τὰ χεῖρα μου ἀπλώσασα... μ' ἀπ' τὸ Σταυρὸ Σου

Τὴν Πλάστι Σ' ἐπὶ ὀδόνου καὶ τὸνεῖρό μου πλάτων! Σπέντες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ἡ ΔΙΕΘΝΗΣ

Μὲ ἀπορίαν καὶ μὲ κάποιον φόβον μάλιστα
εἶδαμε στὴν συναδελφον «Νέον Ἔθνος» τῆς
Κύπρου νὰ τιτλοφορεῖται ἡ διεθνὴς ἔκθεσις τὴν
ὁποίαν διοργανώσῃ οἱ διάφοροι κ. κ. Πίγκ εις
τὸ Ζάππειον, ὡς «Διεθνὴς ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἔκθε-
σις Ἀθηνῶν».

Τὸ ἀρθρον ἔχει ἀποσταλῆ ἑτοιμον ἀπ' ἐδῶ,
ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ στομφώδες ὕψος του
καὶ ἀπὸ τὰς χονδροειδεστάτας ἀνακρίσεις ποῦ
περιέχει. Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ καὶ πολὺς κόπος
γιὰ νὰ νοιώσῃ κανεὶς ὅτι ἐγράφη' ἔτσι γιὰ
ναποπλανήσῃ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ὁμογενεῖς
καὶ νὰ τοὺς σύρῃ στήν ἐπιτηδεϊστάτα στήθει-
σαν διεθνή παγίδα.

Εἰς τὸ ἀρθρον αὐτὸ γίνεται λόγος εὐρύτα-
τος καὶ περὶ τῆς Πρωτοπιστοῦ Σοφίας, ὡς
καὶ περὶ τοῦ ἀλτροῦστικωτάτου σκοποῦ τῶν
διοργανωτῶν τῆς Ἐκθέσεως, οἱ ὅποιοι τὸ
προῖόν τῶν εἰσπραξέων θὰ τὸ διαθέσωσιν... ὑπὲρ
τῶν Φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων τῆς Πρωτευούσης.

Καὶ διὰ μὲν τὸ τελευταῖον πολὺ μεταχει-
ρισμένο κολπο, ποῦ ἐπαυσε πειὰ νὰ ἐχῃ πέρα-
σιν, μόνον γελῶμεν. Διὰ τὸ πρῶτον δμως, τὴν
προστασίαν τῆς Α.Υ. τῆς Πρωτοπιστοῦ, φρο-
νοῦμεν πῶς ἔχομε καθῆκον ναποκαλύψωμεν
εἰς προσεχῆς φύλλον μερικὰ πράγματα, διὰ
ναποδείχθῃ μὲ ποῖον τρόπον παρεπίσθη ἡ Πρω-
τοπιστοῦ νὰ χορηγήσῃ τὴν προστασίαν τῆς,
καὶ πόσον τώρα εἶνε μετανοημένη.

Φρονοῦμεν ὅτι τὴν πρᾶξιν μᾶς θὰ τὴν ἐπι-
δοκιμάσωσιν ὅλοι οἱ Ἕλληες οἱ ὅποιοι δὲν δια-
σκεδάσωσιν καθόλου νὰ βλέπωσιν τὸ σεπτὸν ὄνο-
μα τῆς μελλούσης Ἀνάσσης τῶν ναπερικω-
σμῆ τῆς Πρωτοπιστοῦς ρεκλάμας τῶν ἀξιολόγων
κ. κ. Α. Κορδέλλα et Cie.

Ο ΚΑΛΑΣΜΕΝΟΣ ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Ὁ καθρέπτης κάθε λαοῦ εἶνε ἡ ἱστορία του. Ὁ
κάθε λαός ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ ἀπὸ τὰ βιβλία ποῦ
γράφουν δι' αὐτὸν ἰδιόκοι του καὶ ξένοι συγγραφεῖς,
σχηματίζει τὴν ἰδέαν του διὰ τὸν ἐαυτὸν του, ἀ-
παράλλακτα ὅπως ὁ κάθε ἄνθρωπος γνωρίζει τὸ ἔ-
ξωτερικόν του ἀπὸ τὸν καθρέπτην. Καὶ ἀπαρά-
λλακτα ὅπως ὁ κάθε ἄνθρωπος γνωρίζει πῶς εἶνε
τὸ ἔξωτερικόν του, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ὅλην
τὴν ὥραν, νὰ κυττάξεται εἰς τὸν καθρέπτην διὰ
νὰ ἰδῇ ἂν ἔχῃ μαῦρα ἢ ξανθὰ μαλλιά, τὸ ἴδιον δὲν

αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ κυττάξεται κάθε ἡμέ-
ραν εἰς τὴν ἱστορίαν, διὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἔθνικόν του.
Ἐγὼ. Ἐχει τὴν ἰδέαν του σχηματισμένην.

Ἀλλὰ ἂν δώσεται, εἰς ἓνα ἄνθρωπον μόνον ἓνα
καθρέπτην χαλασμένον, μουντζουρωμένον, βέβαια δὲν
θα εἰσέη, πῶς εἶνε τὸ ἔξωτερικόν του ἀκριβῶς καὶ
θα νομίζῃ ὅτι ἔχει πρόσωπον εὐλογιασμένον, πρόσω-
πον πανουκλιασμένον. Τὸ ἴδιον θὰ συμβῇ καὶ διὰ
κάθε λαόν, ἐάν τοῦ δώσεται ἓνα καθρέπτην χαλασμέ-
νον, μουντζουρωμένον. Ἡ νομίζῃ τὸ ἔθνικόν του Ἐ-
γὼ εὐλογιασμένον, πανουκλιασμένον. Θὰ ἔχῃ μίαν ἰ-
δέαν διὰ τὸν ἐαυτὸν του ἡστέρατον.

Καὶ νὰ ἀπὸ ποῦ, πῶς, ὁ ἴδιός μας λαός ἔσχη-
μάτισε τὴν ἰδέαν του καὶ ἐπομένως φαντάζεσθε
τί εἶνε αὐτὸς καὶ τί νομίζει ὅτι εἶνε αὐτός. Ἡ Ἑλ-
ληνικὴ ἱστορία εἰς τὸ σύνολόν της εἶνε κυρίως ἔρ-
γον τῶν Ἑυρωπαίων. Αὐτοὶ συνέρρασαν καὶ συνεδί-
σαν καὶ ἐσχολίασαν τὰς μερικές ἱστορίας. Ἡ σχημα-
τίσθη οὕτω σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν Ἑυρώπην, μίαν Ἑλλη-
νικὴ ἱστορία—ὅπως τεράστιος—ἀπὸ τὴν ὁποίαν
κατὰ τὸ πολὺ μέρος ἐπήγασαν καὶ αἱ ἰδικαὶ μας.
Ἡ ἱστορία αὐτὴ, ἡ ξένη, μὲ χιλιάς ριζωμένους καὶ
ἀθίκτους ἰδέας, διαπλάττει τὸ πολὺ πνεῦμα τῶν
Ἑυρωπαίων. Ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουν τὰ πολυεῖδη περὶ
ἡμῶν βιβλία, ἐξ αὐτῆς τρέφεται ὁ ἡμερησίως καὶ
περιοδικῶς Ἑυρωπαϊκὸς τύπος. Ἐξ αὐτῆς εἶνε προ-
καταλειμένον πᾶν πνεῦμα καὶ πάντων τῶν ἐδῶ ἐρ-
χομένον πολυειδῶν βιβλιογράφων.

Ἐξ αὐτῆς ἐπηρεάζεται κάθε πνεῦμα καὶ Ἑυ-
ρωπαϊκὸν καὶ ἰδικὸν μας ἱστορικόν. Καὶ ἐκ τῶν
βιβλίων, τῶν μελετῶν, τῶν ἀρθρων, τοῦ Ἑυρωπαϊ-
κοῦ τύπου, τὰ ὁποῖα ἀπορρέουν ἐξ αὐτῆς, μορφοῦνται
καὶ οἱ πάμπολο ἐξ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων, τὰς ἰδέας
των περὶ Ἑλληνικῆς φυλῆς, Ἑλλάδος, Ἑλληνισμοῦ.

Αἱ τινεὶ φωναί, τὰ τινὰ ἔργα τὰ πολεμοῦντα
τὰς ἰδέας αὐτὰς εἰς τὴν Ἑυρώπην, αἱ τινεὶ φωναί
καὶ τὰ τινὰ ἔργα τὰ πολεμοῦντα τὰς ἰδέας αὐτὰς
ἐδῶ, δὲν ἔχουν κανενὸς εἶδους καμμίαν σοφιστὴν ἐ-
πιρροήν: οὔτε ἐπὶ τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ πλήθους
οὔτε ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μας. Αἱ στραβὰ ἰδέαι, ἐρρι-
ζοῦντο εἰς τὰ πνεύματα ἐπὶ τόσον καιρὸν, ὥστε
τώρα χρειάζεται ἄλλος τόσος καὶ πολὺ περισσότερος
διὰ νὰ ξεριζωθῶσιν. Διότι ὅσον δύσκολον εἶνε, νὰ ρι-
ζοβολήσῃ εἰς ἄνθρώπους πολλοὺς μίαν ἰδέαν, τόσον
ἀπείρως δυσκολώτερον, ἀπὸ ριζοβολῆσαι καὶ κατα-
κτήσασθαι ἕδραν νὰ ἀποσπασθῇ ὅσον προφανῶς στρα-
βὴ καὶ ἂν εἶνε.

Αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ χασιπὸ ποῦ λέγει μίαν ἄ-
πλην ἀλήθειαν, ὅτι ἦτο καλὸν καθέναν νὰ ἤ-
θελε νὰ τὸ ἔχῃ ἐμπρός του, ὅταν πιάσῃ νὰ δια-
βάσῃ κάθε ξένον ποῦ λέγει τὰς ἰδέας του δι' ἡμᾶς.
Καὶ ἂν ὁ τύπος ἤθελε νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς ἀπο-
μυροποιήσῃ τὴν ὁποίαν ἐκτείνουσι καὶ αἱ ἰδέαι τῶν
ξένων δι' ἡμᾶς, ἀπὸ ἄγνωστων πῶς γὰπτονται αἱ ἰ-
δέαι τῶν ξένων, θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ δίδῃ οὔτε μίαν
ξένην ἰδέαν, χωρὶς νὰ τὴν ἀκολουθῇ ἡ σχολίασις
καὶ ἡ ἀντιβολὴ τῶν ἀληθῶν πραγμάτων ὑπὸ τῶν
ἐδῶ εἰδικῶν εἰς τὰ ἱστορικά, διὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ μει-
οῦται τὸ θανατικὸν αὐτό.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

δὲν θὰ ἐκδοθῇ τὸ Πάσχα, διότι τὸ Πρωτορεῖον
τῶν Ἐφημεριδῶν καθιέρωσεν, καὶ πολὺ δικαίως,
τὴν Ἀγίαν ἡμέραν ὡς ἡμέραν ἁγίας δια τῶν
κ. κ. ἔφημεριοπόλων καὶ ἐκδότας ἔφημεριδῶν.

Τὸ φύλλον λοιπόν θὰ ἐκδοθῇ τὴν προδεχῆ
Πέμπτην καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐκιδόμενον τα-
κτικῶς κατὰ Πέμπτην καὶ Κυριακὴν, ἀφοῦ ἡ
μόνη μέχρι τοῦδε ἀνωμαλία περὶ τὴν ἐκδοσὴν
δὲν προέρχεται ἐξ αἰτίας μας.

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΘΕΑΤΡΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Λάρισα 3' Απριλίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΛΑΟΣ

λοιπὸν ἔχει περιουσίαν. «Ἐχει ἑκατομμύρια ὀβολοῦς, κ' ἔχει μεταλλεῖα, κ' ἔχει τσιφλίκια, κ' ἔχει ἀμπελιὶ ἀφ' ἑστέρας καὶ χωριάφια μετὰ στάχυν». Καὶ νὰ μὴ τὸ ξεφύσῃ! Γιὰ φαινόμενα σφίτε!

Εὐτυχῶς ὁ κ. Εὐταξίας τοῦ τὸ ἀνεκίδεψε. «Θέλω—ἐβροντοφώνησε εἰς μὴν ἀποκλειστικότητιν—συνέντευξίν του—θέλω, κ' ἔχει δικαίωμα ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ μῆθῃ, διὰτὶ ἐπετίχθησαν πέντε περίπου ἑκατομμύρια ἑκ τῆς περιουσίας του».

Ἐκ τῆς περιουσίας του. Ἀλλὰ γὰρ, ἑκ τῆς περιουσίας τοῦ λαοῦ. Τὸ νὰ δώσατε;

Ὁ κ. Εὐταξίας λοιπὸν μᾶς ἀνὰξῃ τὰ μύθια. Μᾶς ἀπεκίδεψε τὴν περιουσίαν μας. Σποδὸν ἴσῃ! Τὶ κρίνεις ὅμως τοῦ τὴν περιουσίαν αὐτὴν ὁ λαὸς τὴν ἔχει μόνον κατὰ τίποτε, ὀνομαστικῶς, Πλάτωνικῶς μ' ἄλλους, λόγους, κατ' οὐσίαν δὲ τὴν ἔχουν καὶ τὴν νέμονται οἱ διάφοροι κ. κ. Ἀθηνῆσι καὶ Βασιλεῖσι καὶ δὲν ἀξείψομεν πῶς ἄλλοι ἀέκῃ, οἱ ὅποιοι ἐνθὺ γλεντοκοπᾶνε καὶ ὀργιάζουν μπροστά στα μύθια μας, βγαίνουν εἰτα καὶ μᾶς φωνάζουν μετὰ τὴν δισεκατομμυρίαν τόνων, πῶς θέλουν σὸνεϊ καὶ κιὰ νὰ προστετεύσουν τὴν διασπαιζομένην περιουσίαν ΜΑΣ!

Εἶχαμε μεγάλαν περιέργειαν νὰ μάθωμεν ἀπὸ τὸν κ. Ἀθηνῆσιν, ἀν θὰ ἐφρόντιζε τὸ

σον διὰ τὰ πέντε ἑκατομμύρια, τὰ ὅποια «ἐπετίχθησαν ἑκ τῆς περιουσίας τοῦ λαοῦ», κ' ἐν ἡ περιπτώσει ἀκόμη ὁ κ. Θεοτόκης ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν του τὴν ἑκ Λουτρακίου φιλικὴν ἐπιστολήν του καὶ παραχωροῦσε τὸ μεταλλεῖον τῆς Μεγαλοπόλεως εἰς τὴν ὀμάδα τῶν Ἱταλῶν, τὴν συμπράττουσαν μετὰ τοῦ ἀξιοτίμου ἀδελφοῦ του κ. Ἰωάννου!

Καὶ τὸ συμπέρασμα: Τὰ μεταλλεῖα ἀνήκουν στοὺς λαὸν, ὅπως ἀνήκουν εἰς αὐτὸν καὶ ὅλα τὰ ἔσοδα τοῦ Κράτους, μετὰ τὴν οὐσιωδιστάτην ὅμως διαφορᾶν, ὅτι ὅταν μὲν ὁ προϋπολογιστικῶς παρουσιάζει ἔλλειμμα, τὸ ἔλλειμμα βγαίνει ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ λαοῦ, ὅταν δὲ παρουσιάζει περίσσειαν, τὸ περίσσειαν δὲν μπαίνει στὴν τσέπη του, ἀλλὰ ρίχνεται στὴν καταβόθραν τοῦ κόμμιατος!

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ

θεατρῶνος τοῦ Πειραιῶς κ. Δ. Διονυσιάδης ἐδημοσίευσεν δηλώσιν τοῦ στᾶς καθημερινῶς ἐφημερίδας, διὰ τῆς ὁποίας καθιστᾷ γνωστὸν τὸ κοινόν τῆς γειτονικῆς πόλεως ὅτι συνεβλήθη μετὰ τῆς καλλιτέχνιδος ἡθοποιῆ καὶ πρωταγωνιστρίδας τοῦ Β. Θεάτρου κ. Φιλίας Ἀργυροπούλου διὰ τὴν προσεχῆ θερινὴν θεατρικὴν περίοδον.

Ἀπο τὴν δήλωσιν αὐτὴν ἐθυμηθήκαμε ὅτι ὑπάρχει κάποια ἡθοποιὸς φέρουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ ὅτι ἡ ἡθοποιὸς αὕτη εἶνε μάλιστα καὶ πρωταγωνίστρια τοῦ Β. Θεάτρου.

Ἡ καμαρίλα τοῦ παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντίνον περικομφῶ ἰδρύματος εἶχε καταδικάσει εἰς ἀνάγκην τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν καλλιτέχνιδαν, ἡ ὅποια κ' ἐθῶ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν καταχειροκροτεῖται ὡς κἀκεῖνη ἐξείστιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ ἀπο θρησκείας εἰς ἡρώμας ἐφέρεται.

Εὐτυχῶς οἱ ἀπειροπληθεῖς θεαταῖς τῆς, οἱ ὅποιοι ματαίως ἀναζητοῦσαν τὸ ὄνομά τῆς εἰς τὰ προγράμματα τοῦ Βασιλικοῦ, θὰ τὴν χειροκροτήσουν τὸ καλοκαίρι κατὰμαγεύουσιν μετὰ τὴν τέχνην τῆς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς πλατείας Μουνηχίας Θεάτρων τοῦ κ. Διονυσιάδου.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ

παιδὸν ποιήμα, «Στὸν Γολγοθᾶ» μετὰ τοῦ ὁποίου κοσμοῦμεν τὴν πρῶτην σελίδα μας εἶνε παρμένο ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ μεγάλου Δανου συγγραφέως Γιάνου-Πέτερ-Γιάκοφεν «Ὁ Πανουκλιὰ στὸ Μπέρζιχο» μεταφρασμένον ἀπὸ τὸν ποιητὴν Γιάννη Καμπύση.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν ποῦ πολλοὶ ἔχουν τὴν Χριστὸν στὰ χεῖρά του, χωρὶς νὰ τὸν ἔχουν καὶ στὴν ψυχὴν του, τὸ δυνατὸν αὐτὸ—καὶ ἀγρίως ἀληθινὸν κόμματι τοῦ Δανου συγγραφέως, δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἐπιχειρήματα ἀνέγνωμα.

ΕΛΠΙΖΟΜΕΝ

νὰ ἔρθασε ἔως στ' αὐτὰ τοῦ Νοσέλλι μετὰ συμβουλήν τὴν ὅποιαν τοῦ ἔδωσαν, ἐν βραχυτάτῃ κριτικῆς ἐργασίᾳ, μερικοὶ Ἀθηναῖοι, ἐκαιτεῖχαι τεχνολογίται πάντοτε, οἱ ὅποιοι τὸν συμβουλοῦσαν φιλικώτατα νὰ μὴ ξαναπαίξῃ Ὁθέλλον, διότι τὸν ῥόλον αὐτὸν ἀποτυγχάνει οὐκ ἐπιτυχῶς.

Κ' εἰτα ὑποστηρίζουν μερικοὶ ὅτι πρέπει νὰ κατακοθῆ ἡ θανατικὴ ποινὴ, ἐνθὺ τὸν ἔθονον προέπει ἡ καρκινώδης, τὸν τόπον μας τοῦλάχιστον, νάχρησῃ νὰ δουλεύῃ κ' εἰς τεχνολογίαις φέρεται κριτικὰ ἐγκλήματα.

Ἄς εἶνε! Γὰρ νὰ νοιώσατε τί θὰ πῇ Νοσέλλι, γὰρ νὰ εἰσθῆσατε τὸ μυστήριον τῆς ὑπερέχου Τέχνης του, ἔπρεπε νὰ τὸν ἴδῃτε στὸ Βαρσιετ, στοὺς δύο μονολόγους ποῦ ἀπήγγειλε. Δὲν μιλοῦσε μετὰ τὴν χεῖρᾳ. Μιλοῦσε μετὰ τὸ πρόσωπον. Ὁλα δὲ τὰ ψυχικὰ συναισθήματα ἀπετυπῶντο τὸσον τελείως ἐπὶ τῆς ἐλαστικωτάτης μορφῆς του ὅστε καθεστὴ μὴν ἐνόμιζε κανεὶς πῶς ἔχει κ' ἄλλον ἄνθρωπον μπροστά του.

Ἡ Φύσις καὶ ἡ Τέχνη ἐδούλεον ἐξ ἑσῶ γὰρ νὰ πλάσουν τὸν ὑπέροχον αὐτὸν καλλιτέχνην, ὁ ὁποῖος καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀκόμη εἶνε ὑπέροχος, ὅπως τὸ ἀπέδειξε μετὰ τὴν προθυμίαν ποῦ ἐδέχθηκε νὰ λάβῃ μέρος εἰς παράστασιν, ὑπὲρ διασπαιζομένων πατριωτῶν του, χωρὶς νὰ καταδεχθῆ νὰ ζήτησῃ οὐτὴ τὴν ἐλαχίστην ἀμοιβήν.

Η ΕΓΓΑΙΡΙΑ

ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Εἰδοποιεῖ

ὅτι ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου ἔ. ἔ. ἀρχεῖται τὸ ἐκπίνον δρομολόγιον ἔως ἀκολουθῶς:

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν: 5.30', 7.30', 9.30', 11.45' π. μ., 2. 3, 4, 6, 8 π. μ.
Ἐκ Κηφισίας διὰ Ἀθῆνας: 6.40', 8.40', 10.40' π. μ., 1.15', 3.10', 5.10', 6.10', 7.10', 9.10' π. μ.

Κυριακῆς καὶ ἑορτῆς προσηθονται:

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν: 10.30' π. μ., 5, 7, 9 π. μ.
Ἐκ Κηφισίας διὰ Ἀθῆνας: 11.50' π. μ., 4.10', 6.10', 10.10' π. μ.

Γ ρ κ μ ἡ Δ α υ ρ ῖ ο υ

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Λαυρίαν: 8.15' π. μ., 3.50' π. μ.
Ἐκ Λαυρίου διὰ Ἀθῆνας: 6.40' π. μ., 4.15' π. μ.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΝΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΕΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΡΑΚΤ

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ἡ σελήνη, καθὼς βλέπει ποῦ εἶναι παραδίνουμαι στὴ γλῶσσά της, τῆς κρίνει νὰ παίξῃ μετὰ τὴ φωνητικῆ μου. Ἐγὼ δὲν παύωμαι ἔργῃ γκατὶ εἶνε τόσο φλυσιεῖ ἐκεῖνη, ὅταν μετὰ ποτίζε μετὰ τὸ γλῶσσά της. Ἦνε φλυσιεῖ καθὼς ἡ παραδίνουμαι ποῦ παίξαι μετὰ τὸ παιδικὰ της.

(Διακρίπτεται. Φέρνει τὸ δάκτυλον ἐπὶ χεῖρᾳ εἰς δεξιὰ πτωπῆς).

Ἀκούετε αὐτὸ τὸ ἄρμαρμένο κοινῶς μου;... Ἰσταματὰ ὀλίγον γὰρ νὰ ἀκούσῃ, μετὰ τὸ πῶμα γερμένο ὅταν ἐνός ποῦ κουρδίζει ἕνα ἄρμαρνον.

Τὶ λεπτό ποῦ εἶνε! Ἀκούετε;
Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ὁχι, ὄχι. Σεῖς δὲν ἀκούετε.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Τὰ μαλλιά σας εἶνε λευκὰ γκατρί... Τὰ δικά μου λευκὰ δὲν εἶνε...

(Ἠλὼν ἡ ἄστραπή τοῦ τρέμου φωτίζει τὸ πρόσωπό της).

Καὶ τὰ πάντα ἔκανε γκατὶ νὰ γίνουμ λευκὰ! Καὶ γὰρ ἡ κόμη τὰ κράτῃκα μετὰ ὦρα μῆσα στὸ νερό γκατὶ νὰ μουσκέψουμ, καθὼς τὸ λινῆρι καὶ τὴν νύκταν ἡ Σιμωνέττα τὴ ἐτίναξε μετὰ τὴ χεῖρᾳ της, κάτω ἀπὸ τὴ σελήνη. Ἐβδατε ποτὲ, γκατρί, στίς Αὐγουστιάτικας νύκτες, τὸ λινῆρι μετὰ στ' ἄλῶν, βγκλωμῶ κατὰ ἀπὸ τὸ λιντροκέπινο πῶς λευκάζε; Ἀπὸ μακρυὰ σὺν τὸ γινῶν λαμπροκοπίαι. Καὶ ἐγὼ ἐρώτακα τῇ Σιμωνέττα: «Ἦνε λευκὰ, λοιπὸν, καθὼς τὰ δεικνύται αὐτὰ τοῦ λιντροκέπινο στ' ἄλῶν τῆς Λαυδομίας; Καὶ ἐκεῖνη μοῦ ἀπαντοῦσαν ἕνα διαφορετικὸν πρῶμα... Ἡ Σιμωνέττα μοῦ ἀπαντᾷ πάντα ἕνα διαφορετικὸν πρῶμα... Δὲν μ' ἀκούει... Συλλογίζεταί πάντα ἕνα ἕλλο πρῶμα... Καὶ ἐγὼ τὴν ἐρωτοῦσα: «Βλέπετε αὐτὸ τὸ παγνὸν ἐπῆνω στὸν ἐξώστη;» Ἄ, νῆ, ἐγὼ ἴθελα νὰ σᾶς διηγῆθῶ τὴν ἀπότη τῆς σελήνης...

Ἐβλεπα ἐπῆνω στὸν ἐξώστη ἕνα ἴσῶρον λευκὸ παγνόν. Σείρετε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀργοντιστικῆς Δικωνόρας στὴν Ἄρμαρναντα; Ποτὲ δὲν σᾶς εἰδεῖκα τὴν εἰκόνα τῆς σκαλισμένη ἀπὸ τὸ Νταζάντεριον τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κορμῖ, τὸσον λεπτὸ καὶ γροτομένο, ποῦ φαίνεται σχεδὸν σὺν πετρωμένον

μέλι... Ἦταν στὸ δωμάτιό μου, ἀλλ' ἡ Θεοδότη τὸ πῆρε γκατὶ ὅταν τὸ ἐβλεπα μ' ἐπιανον τὰ ἀλλήματα... Καὶ τὸ ἐπιανον στὰ γόνατά μου ἐπῆνω, ἴδῳ, δὲν ἐθάρανε πολὺ) καὶ τὸ κράτῃκα ἐπῆνω στὰ γόνατά μου, καὶ ἐβλεπα ὅτι τὸ πρόσωπό του καὶ ὁ λαμῶς του ἐγίνοντο πλεῖον στρωμένα, κάτω ἀπὸ τὴ δάκτυλό μου, μῆσα μετὰ τὴν ἡμέραν περστέροον... Ἄν τὸ ἐβλέπατε! Ἦνε σὺν ἕνα μιτανισμένον ἀμύδαλον, ὅπου λευκάζει εἰς τὸ βάθος ὁ μαλλιαρὸς καρπός. Ἦνε ὅλο τιλυμένον μετὰ στὰ στρωτὰ μαλλιά, σὺν μετὰ σ' ἕνα φλοῦδι, ὡς τὸ πηγῶν, καὶ τὰ μαλλιά εἶνε φυλοκωμένα μετὰ σ' ἕνα δεικνύται... Δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ δεικνύσῃ ὅταν τὸ βλέπει... Ἡ Θεοδότη, ἐφοβῆσε μήπως τὸ χιλιάσο μετὰ τὸ δάκρυό μου καὶ μετὰ τὸ δάκτυλό μου καὶ μοῦ τὸ πῆρε...

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Δὲν εἶπετε νὰ κλαίετε σείς. Ἡ Θεοδότη δὲν εἰμπορεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ νὰ κλαίετε.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Δὲν ἔλαλα ἀπὸ πόνο. Ἐλάλα ἀπὸ τὸν φόνον γκατὶ τὴν τύχην ἐκεῖνη. Σείρετε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀργοντιστικῆς Δικωνόρας;

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Δὲν εἶπετε νὰ κλαίετε σείς. Ἡ Θεοδότη δὲν εἰμπορεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ νὰ κλαίετε.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Δὲν ἔλαλα ἀπὸ πόνο. Ἐλάλα ἀπὸ τὸν φόνον γκατὶ τὴν τύχην ἐκεῖνη. Σείρετε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀργοντιστικῆς Δικωνόρας;

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Συγγνωμένον. Δὲν ἔμαρκαται πλεῖον.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ἄρχεπεσε τὸν Ἠλὼν τῶν Ἄλμαπτῶν, ἕνα παιδί. Στίς ἀπέληρες νύκτας ἀπὸ τὸν κινηλιεῖντὸ ἐξῶστη τὸ ἐβριγνε στὸ περιθῶλι μετὰ μετᾶξῆνα σκῆλη, λεπτὴ σὺν νῆμα ἄρμαρνον, δυνατὴ σὺν θώρακα. Ἄ, ἐνθὺ τὸ ξεῖνο ποῦ ἐπόσττερεν ἀπὸ τὸν ἐξώστη, στὰ φλοισμένα χεῖρᾳ, τὸ γλῶσσὸ ἐκεῖνο καὶ γατὶ ἄρμαρνον ποῦ ἔβριγνε τὸ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Αγαπητέ «Νουμά»

Καθό και έσονται έσσι γάρ τώ ζήτημα της μετα-φράσεως του Εύαγγελίου, γάρ τώ ζήτημα κειμένου, τώ καλογο-ρεύτικω από κειμενίας μας, που άληθινά έδειξε όλες τις ποικίλεις μας πείρα πέρα και μονάχα έμείς δέν είχαμε ά-νομητά τή μάστιγα νάν εις δοξαις. Νά δοξαις τή παρτίδα που μάς τρέφει έφελιγοφώτικως και σοφοροφώτικως άπ' τή μάς κ' άπ' τήν άλλην, και άλλα ψεύδια, τους πολι-τεωμένους έκεινους κ' έκεινους τους δημοσιογράφους που ζουνε με τώ ψεύθειο και τώ ταίλιτω των πηγών μας.

**

Και τί νά λέμμε ο λαός, άρσ τώ παράδειγμα του τώ έδωσαν, τή γρανιάσα τή βρουύταν οί φοιτηταί, οί καλοί μου τυνάδελοι, που αήτοιτολοφορούνται τώ ένθος και ή έκλεκτή αήτου μεριάς Γιατί έφηγγέρθησαν οί φοιτηταί Δέν τώ έρω. Τή μονή έξήγησθ βρίσκει τήν παροιμίαν που λέει: Ηώς πίν οί στραβοί στον Άδη, ένας βλέποντας τόν άλλο. Βρέθησαν μερικοί στραβοί και τους άποστρά-βωσαν όλους και έμωρύνθη τώ ήλας.

Έπρεπε όμως νά μή παρατύρται τόνον εύκολα ή νεκριά και πατριωτική καρδιά των. Έπρεπε νά είνε νηφελιώτερη και νά έχουν καθαρώτερη, ξεκατερώτερη άν-τιλήψη της φιλοπατρίας και έν στήληθεια ήγαπούν τή Λευτεριά, νάίσουνον τόν καθένα νά φρονή όπως θέλει και νά έργάζεται όπως νομίζει: καλύτερα γάρ τώ καλό του έθνους. Έπρεπε νά καταλάβουν πως όταν πηγαίνε κανέναν στραβά, φρονή στραβά, μπορούν νά τόν άνασκειύτσουν με τή έπιχειρήματα που δίνει ή Άλήθεια και ή Λογική, ήγ: όμως με έπίτρομέ: κατά τώ παράδειγμα των καλών μας ήτοιματικών, ήγ: με άφορισμούς. Φαρμακκώνουνταν ή καρδιά μου εάν άκουγα από μακρυνά, στην πατρίδα μου,

αυτά τή πράματα. Οί Έλληνες φοιτηταί μέσα στον είκο-στόν αιώνα νά σηκωθούν και νά γυρεύουν άφορισμούς έ-ναντίον άδελφών των, ενώ οί Ρώσοι συνάδελοι των έ-καναν τώ αντίθετο, δηλ. έκηρύχθησαν ύπερ του Τολστόη και κατά του άφορισμού των εκπαιδών!

**

Έχουμε ψεύτεια Έλευθερία! Πολλά πράματα μάς τώ δείχνουν, κίνα από τή πολλά είνε και τώ ζήτημα τούτο. Με τί δικαίωμα καταδικάζουμε και άφορίζουμε κάθε μεταφράση του Εύαγγελίου; Όποια έχει λάθη στή νοήματα, μπορεί νά διορθωθ ή ές τή διορθώσουν οί ήρ-μοίλοι Άλλοίως μοί φαίνεται πως τώ Σύνταγμα δά δίνει κανένα δικαίωμα γάρ τέτοια καταδίωξη, γιατί δέν προσ-βάλλεται στό παρακλήρ ή θρησκεία του Κοάτους. Και τώ ότι δέν προσβάλλεται, μάς τώ δείχνουν φανερά ένα σωρό μεταφράσεις στην άπλή, που έχουν—οί ντροπή μας—στον κίρω της ταλαθέας. Διαβάστε στό βιβλίο του Ρε-νιέρη νά όδητε τί βέλητε νά κίρη οί φιλοπατρις έκεινος Κυρίλλος Λούκαρις, ο άέμνηστος Πατριάρχης. Και δέν είνε μονάχος αυτός. Ίδού οί τίτλοι που μου είνε πρόχει-ροι από μερικές μεταφράσεις: τούς παίρνω από τόν κατά-λογο του Παπαδοπούλου Βρετού:

Άρθ. 74. 'Η καλή Διαθήκη του Κυρίου ήμων Ι. Χ. δίγλωττος, έν ή αντιπροσώπως, τώ τε θεϊον πρωτότυπον και ή άπαρράλλιατος έξ έκείνου εις άπλήν διάλεκτον, διά του μακρικού κυρ. Μαξιμου του Καλλιπολίτου γενομένη μετάφρασις ήμα' έτυπώθησαν έτει 1638 Zeyden.

Άρθ. 139. 'Η κ. Δ. του Κυρ. και Σωτ. Ι. Χ. με-ταφρασθείσα πρό γρόνων ίκανών εις πεζήν φρόην διά τήν κοινήν άφελειαν των Χριστιανών παρά του έν 'Ιερομονά-χου Μαξιμου του Καλλιουπολίτου και νύν τυπωθείσα διορθώσαι Σεραφίμ Ιερομονάχου του Μιτυληναίου.

Έν Λουδίνω φ' 94' (Μόνον ή μετάφρ. άνευ του κειμένου) Άρθ. 155. 'Η Κ. Δ. του Κυρ. και Σωτ. ήμων Ι. Χ. δίγλωττος, τούτέστι τώ θεϊον ήρχέτυπον και ή αυτού με-τάφρασις εις κοινήν διάλεκτον' μετά πίσης έπιμελείας διορθώθέντα και νωστί μετατυπωθέντα. Έν Άλλη 1710. (Έπιστάτησαν εις τήν διόρθωσιν Άνσστ. Μιχαήλ εκ Ναούτης και Λιθέρου Κολέττης έξ Άθηνών).

Άρθ. 225. Θεοφυλάκτου Έομηναία εις τή τίστ. 'Ιερ. Εύαγγ. μεταφρασθέντα εις άπλήν φρόσιν παρά τι-νος άνωνύμου. Έν Λειψία φ' 94'.

(Πιθόνος μεταφραστής ο Νικηφ. Θεοτόκης). Φθάνουν αυτά χωρίς νάναφέρω και τή μετάφραση του Βίμβια που μεταγερύζονται οί Έλληνες δικαυτοφώμε-νοι. Όποιος έχει όρεξη ής διαβάση και τόν Κοραή (στον γ' τόμο των Άτάκτων) που κ' αυτός μετέφρασε ένα μέ-ρος του Εύαγγελίου, γάρ νά όδη τί λέγει γάρ τās μεταφρά-σεις, γάρ νά όδη που βρέσκεται ή άλήθεια. Άς μή κο-ροιδευομασται επί τέλους κ' ής μή κοροιδεύουμε και τώ δυστυχισμένο αυτό λαό, που τόν κίναμε εάν τή μου-τρα μας.

Καλή μας φώτιση!
Ι. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ
Φ. της Φιλολογίας

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ι. Γ. Σταμ... Τώ δημοσιευόμεν εύχαρίστως. Έκεινο που μάς κίναει νά υπερίφρασεώμεθα είνε ήγ: ότι φωτίζομεν τόν κόσμο—τόσον δυνατή λαμπάδα γάρ τέτοια σκοτεινιά που νά βρεθ ή:—άλλ' ότι ανοίγομεν τήν όρση στην έλευθείαν σκέψιν. Και τώ γράμμα σας μάς πείθει ότι ή ήγών του «Νουμά» δέν πηγαίνει στή γράμματα.—Καλό, άρεσάτ ή καλό κ Παραπονίδια ή δημοσιευθ ή προσε-γώς με μερικά διορθώταις.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

Έκτίθεται εις δευτέρω επαναληπτικήν μειοδο-τικήν δημοπρασίαν ή κατασκευή ύδατοκλιών έργα-σιών κλπ. πρό: άδουσιν του Άλλους Κηφισίας. Προσροκά ένσφραγίστοι συνοδευόμενοι ύπό χρη-ματικώς έγγυήσεως κλπ. γίνονται δεκταί μέχρι τής 8ης όης Απριλίου έ. έ. ήμέραν Πέμπτην και όραν 10ην πρωινήν έν τοίς γραφείοις τής Έταιρίας, ένθα οί μειοδύται θά λάβωσι γνώσιν και των όρων των συμφωνιών.

'Η δημοπρασία ένεργηθήσεται συμφώνως πρός τās διατάξεις του από 20 Μαρτίου 1884 Β. Δια-τάγματος περί έκτελέσεως δημοσίων έργων, καθ' ό οι διαγωνισθήσόμενοι μειοδύται δέον νά κίτηγνται τώ άπαιτούμενον πιστοποιητικών ίκανότητος. Έν Άθήναις τή 27 Μαρτίου 1903 (Έκ του γραφείου των Σιδηροδρ. Αττικής)

ΤΑ ΒΕΓΓΑΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΡΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟΥ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΒΑΡΛΑ

(Περσιπτερον Ηλατ. Συντάγματος) Έκει εύρίσκονται και όλ' κ' έφημερίδες και τή περιοδικά, ιδικά μας και ξένα, καθώς και φύλλα του «Νουμά», από τόν πρώτον αριθμόν έως σή-μερον.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Έκτίθεται εις επαναληπτικήν μειοδοτικήν δη-μοπρασίαν ή ίσοπέδωσις τής Άνω πλατειας του Άλλους Κηφισίας. Προσροκά ένσφραγίστοι συνοδευόμενοι ύπό χρη-ματικώς έγγυήσεως γίνονται δεκταί μέχρι τής 8ης Απριλίου έ. έ. ήμέραν Τρίτην και όραν 10ην π. μ. έν τοίς ένταύθα γραφείοις τής έταιρίας ένθα οί μειοδύται θά λάβωσι γνώσιν των όρων, των συμφω-νιών κλπ.

'Η δημοπρασία ένεργηθήσεται συμφώνως πρός τās διατάξεις του από 26 Δεβρίου 1891 Β. Δια-τάγματος. Έν Άθήναις τή 2η Απριλίου 1903 (Έκ των γραφείων τής Έταιρίας Σιδηροδρομών Αττικής)

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Όλοι έστράφησαν μετ' έκπλήξσεως.

Η γραϊά θεία κύπτουσα από του κλειδοκυμώλλου άνέ-κρουε συγκεκινημένη από μήμης τήν Έλληνικόν ύμνον!

Ο Όρεστής έδρασε πλησίον της...

Η γραϊά έξηκολούθει ως παρακολουθεύσα κανέν μα-κρυνόν δνειρον, άνακρούουσα πάντοτε μετ' ζέσεως τους ένθουσιώδεις και μελαγχολικούς τόνους του ύμνου.

Ό! αν έξέυραυν όλοι, τί έψαλλον εις τήν καρδίαν της οί τόνοι του ύμνου αύτου...

Ήτο τώ παράπονον πρός τήν ήδικίαν του είμαρμένου, κί άποθαμμένα άναμνήσεις του παρελθόντος, ό θρήνος του έρωτος και των πικριών έλπίδων!

Όταν έτελείωστε, ό νέος έλαθε τήν γεϊρά της και τήν ήσπάσθη, ενώ οί δύο σύζυγοι έχειροκρότουν.

— Ό κυρία μου... πως συμβαίνει: νά γνωρίζετε τό-σον καλό και τόσον τελείως τόν ύμνον μας; είνε τόσον σπάνιον νά τόν άκούση κανείς εις τώ έξωτερικόν...

— Είνε ώραϊος ύμνος... άπήνητησεν άπλώς ή γραϊά...

**

Η ώρα περήλαε ταχέως. Η συνομιλία βραχυτών πε-ριετράφη εις άλλα άντικείμενα, και όταν ένόμισε πρίπον ο νέος άξιωματικώς ήγέρθη νά άπέλθη.

— Όχι... άντίτεινεν ή γραϊά... μείνατε σās παρα-κλήω—έν δέν βαρύνεσθε... τάρα σας καλώ έγώ... Έγω νά σας ζητήσω μερικάς πληροφορίας περί του τόπου σας, όά κίωωμεν ένα περίπαιτον έως τήν Συμπλιέ και όταν δειπνήσωμεν τήν έσπεραν θά σας ύφώσω έλεύθερον...

— Μείνατε... έλεγον οί όφθαλμοί της Αιμουλίνας. Ο Όρεστής έδέχθη εύχαριστών.

Έν τούτοις άπό κειρού εις κειρόν παρετήρει μετ' περιεργείας τήν γραϊάν ώσει ή μοσφή της νά τώ ανεθύ-μιζε κίτη συγκεχυμένον τώ όποϊον δέν ήδύνατο νά άνυ-μνησθή.

— Πού νά έγω ήδη αύτό τώ πρόσωπον;.. έσκέπτετο ένδομύτως.

Αι δύο γυναίκες τους άφησαν έντός όλίγου μόνους ένα έτοιμασθώσαι διά τόν περίπαιτον, ενώ ο Παύλας έδιδε τήν δικταγήν νά ζεύξωσι. Έν τώ μεταξ' έκεινος εύρισκεν εύ-καιρίαν νά κατατρώγη διά των όφθαλμών τήν εικόνα της

Ρέξας από της όποίας άπεσπάσθη μόνον ήμα τή καθέω τής γραϊας ήτις δέν έρονοτριβήσαν εις τήν ένδομα-σίαν της.

— Μοι δίδετε τόν βραχιόνά σας νά κατέλωμεν όλίγον εις τόν κίτη; ειπεν εκείνη, ό ήλιος είνε ώραϊος... Ο νέος έτεινε τόν βραχιόνά του εύχρίστως και κα-τέβησαν έν μέσω των άνθισμένων πρακτιών επί των όποϊων ο ήλιος έγυνε τήν πλημμύραν του θαλπερού φωτός του.

Περιεπάτησαν επί τινι κειρόν σιωπώντες έντός των διαδρομών, ή έρώτησις έκκτε τόν λαιμόν της γραϊας, άλλά έδίπταξε πως νά τήν άπευθύνη.

Τήν προσέλαθεν όμως εκείνος.

— Είνε παράδοξον!..είπε τέλος— όσον σας παρατηρώ κυρία μου, τόσον νομίζω ότι κίτη άνευρακίω επί της μορ-φής σας... κ'ποϊον πρόσωπον μοι ένθυμίζετε, τώ όποϊον μεθ' όλας τās προσπαθείας μου δέν είμπορώ ν' άνυμνησθώ.

— Ίσως... έψιθύρισεν ή γραϊά... καμμί έμοίότης!.. όλα κί γραϊα έμοιάζουσι!.

Έκεινος άνένευσε.

— Όχι... είπε... είνε όμως περίεργον!..

— Και έχετε συχνά ειδήσεις από τήν πατρίδα σας;.. ήρώτησεν εκείνη.

— Ό ναι... ο πατήρ μου γράφει: τακτικά... αν και έγω δέν είμαι τόσον συνεπής εις τήν άλληλογραφίαν μου.

(άκολουθεί)